

БАТЬКО Й СИН—ДВА ПОКОЛІННЯ...

ДРУГА світова війна найстрашніша, найжорстокіша, найруйнівніша війна в історії людства. Вона захопила в свою орбіту 61 державу, 80 процентів населення земної кулі і тривала шість років.

Бідування, страждання, втрати народів були воістину незлічимими. У нашій країні полум'я війни поглинуло мільйони життів, майже третину національного багатства. Певно, на всій неосяжній території Радянського Союзу не було родини, яку б не зачепила війна. Воювали батьки, сини...

НЕ МИНУЛО воєнне лихоліття і Григорія Михайловича Коханевича з села Блажево.

— Призвали мене до Червоної Армії влітку 1943 року. — Розповідає Григорій Михайлович. — **П р и з о в** проводив підпільний обком партії, адже навкруги ще панували німці. Призовну комісію проходили у селі Березово: там стояв партизанський загін, а потім через Овруч переправляли нас (було десь 1200 чоловік) за лінію фронту.

Полк, в якому служив Григорій Михайлович, брав участь у визволенні території нашої області, Могош, Гоша, Ров-

хайлович. Повиростали і роз'їхались у світ дванадцятьох дітей. А одному з них — синові Петру, довелось у деякій мірі, пройти шляхом батька.

РОЗМОВЛЯЮ з батьком і сином на їх подвір'ї. Григорій Михайлович розповідає про воєнні роки своєї молодості, а Петро Григорович — про армійські будні в Афганістані. І при розмові з'ясовується, що і батько, і син служили у 385-му полку, що поранили їх одного числа — 31-го, і що в одного і другого поранення в ліву ногу. Обидва нагороджені бойовими орденами: батько — орденом Слави III ступеня, син — орденом Червоної Зірки.

— Коли йшов служити до армії, — згадує Петро Григорович, — знав, що попаду в Афганістан. Адже йшов уже 1986 рік, і покривало таємності з цієї країни уже в деякій мірі було знято. Найважчим для мене було звикнути до спеки, і ще — ходити гірськими стежками.

А ходити в горах мінометнику Коханевичу, як

і всім його товаришам по підрозділу, доводилося багато. Ще й до того носити на собі міномет, патрони, гранати і воду. Охороняти доводилося, в основному, дороги. Адже це були основні життєдайні артерії країни.

ЗОВСІМ мало залишилося прослужити Петру Григоровичу. Рахував уже дні до демобілізації. І ось — чергове завдання.

— Наша рота піднімалася в гори, — знову замислившись, згадує афганець. — Бандити примітили нас раніше і встигли замінувати підходи до перевалу. Почався обстріл, і коли ми почали розбігатись, щоб окопатись, багато хлопців підривалися на цих мінах. Багато там полягло товаришів. Окопались, почали відстрілюватись. Я був старшим мінометного розрахунку. І коли скінчились міни у нас, треба було переповзти до сусідів, щоб взяти ще мін. А в моєму підрозділі були в основному молоді хлопці, які тільки прибули в Аф-

ганістан. Вони ще були недосвідчені, а я все-таки вже прослужив тут півтора року, знав що і до чого. От і пішов сам по міни. А коли повертався з мінами в руках, ногою наступив на міну в землі. І все... Потім, звичайно, госпіталі з Кундузі, де зробили операцію, в Кабулі, Ташкенті, Мінську....

ОСЬ ТАКА схожа доля у батька і сина. Обидва — учасники воєн, тільки різних.

Маленькому Юркові — синові Петра Григоровича, лише п'ятий місяць. Він солодко спить на міцних таткових руках, а батько, дивлячись на нього, говорить: «Нехай його доля буде кращою, нехай не знає він ніколи запаху пороху, і нехай тільки з книжок та з розповідей дідуся і моїх він знає про таке страшне, жорстоке явище як війна».

Т. КІЧАТА.

На фото: батько і син — Григорій Михайлович та Петро Григорович КОХАНЕВИЧІ.

Фото автора.

Михайлович повернувся додому інвалідом другої групи. Отримуючи непогану на ті часи пенсію, міг він і не працювати. Та совість не дозволяла фронтовику сидіти без діла, коли вся країна напружено трудилась задля відбудови народного господарства.

ПОВЕРНУВШИСЬ у село, працював першим секретарем сільської Ради народних депутатів, головою колгоспу, головою виконкому сільської Ради... А часи тоді були не з легких. По лісах шастали банди українських буржуазних націоналістів.

До 62 років трудився у колгоспі Григорій Ми-

